

Skrivena povijest četrdesetoga retka – broj osam

Gora

Jeff Pippenger

2026-04-05

Brdo Preobraženja za Petra se zbilo između Panija i križa, a na drugoj crti Petar se nalazi između Kristova krštenja na početku Njegove službe i trenutka neposredno nakon slavodobitnoga ulaska na završetku Njegove službe. Ta tri putokaza — krštenje, brdo i završetak slavodobitnoga ulaska — obilježena su trima prilikama kada je progovorio nebeski Otac. Treći put, u Ivanu 12, bio je kada su Grci tražili Isusa. Krštenje je 9/11, brdo je u povijesti od Panija do nedjeljnoga zakona iz šesnaestoga retka. Za Petra je to bio Panij, zatim brdo do završetka slavodobitnoga ulaska, što je bilo neposredno prije nego što će Krist drugi put biti proslavljen.

Sada je duša moja potresena; i što da kažem? Oče, izbavi me od ovoga časa; ali zbog ovoga dođoh u ovaj čas. Oče, proslavi ime svoje. Tada dođe glas s neba govoreći: Proslavio sam ga, i opet ću ga proslaviti. Narod dakle koji je stajao ondje i čuo to govoraše da je zagrmjelo; drugi govorahu: Anđeo mu je govorio. Isus odgovori i reče: Ovaj glas nije došao radi mene, nego radi vas. Sada je sud ovomu svijetu: sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. I ja, kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi. A ovo je rekao označujući kakvom će smrću umrijeti. Ivan 12:27–33.

Linija koja je omeđena Levitskim zakonikom dvadeset i tri i pentekostnim razdobljem ima početnu oznaku puta od tri koraka, nakon kojih slijedi pet dana, te završnu oznaku puta s istovjetnim obilježjima. Između tih oznaka puta trideset dana predstavljaju razdoblje svećenika, koje završava na blagdan truba. Blagdan truba, uzašašće Krista nakon četrdeset dana tijekom kojih je licem u lice poučavao svoje učenike nakon svojega uskrsnuća, i Dan pomirenja predstavljaju tri koraka završetka linije u Levitskom zakoniku dvadeset i tri. Nakon ta tri koraka slijedi pet dana do Pedesetnice i do blagdana Sjenica. Treći put kad je nebeski Otac progovorio bilo je neposredno prije nego što su Grci, koji predstavljaju one koji su pozvani iz Babilona pri nedjeljnom zakonu, tražili audijenciju kod Isusa. Neposredno prije nedjeljnoga zakona Isus poistovjećuje podizanje stijega na križu. Zemlja je bila obasjana Njegovom slavom na 9/11 i ponovno je obasjana pri nedjeljnom zakonu.

Cezareja Filipova, koja je Panium, treći je čas, a Cezareja Primorska deveti je čas križa kada se oglasi poziv da se iziđe iz Babilona. Prije križa, dok je još u proročkoj povijesti Paniuma, Petar je na gori, ali još uvijek prije završetka trijumfnoga ulaska. Panium se nastavlja sve do križa u šesnaestom retku. Petar u Paniumu nalazi se neposredno prije trostupanjske povijesti blagdana truba, uzašašća i pomirenja iz Levitskog zakonika dvadeset i tri. Petar je u trideset dana posebne pouke za svećenika.

Šimun postaje Petar u Paniju i ima jedan korak na gori prije slavodobitnog ulaska. Slavodobitni ulazak predočava prispodobu o deset djevice. Samo pet ulazi na svadbu, a pet dana između trostrukog putokaza i Pedesetnice početak je slavodobitnog ulaska. On započinje na Blagdan truba, ali taj se putokaz sastoji od kombinacije triju putokaza. Kao jedan jedini putokaz oni poistovjećuju napad na Nashville s Blagdanom truba. Poruka Ponoćnog pokliča upravo će tada biti potvrđena, a povorka pet mudrih djevice započinje proces koji vodi do smrti, ukopa i uskrsnuća križa, što je zakon o nedjelji.

Petar je u Paniju kada ispravlja predviđanje o vatrenim kuglama Nashvillea, i prije nego što blagdan truba bude oglašen pri ispunjenju toga predviđanja. On po proročkoj nužnosti najprije mora poći na goru, jer je gora prethodila svečanomu ulasku. Prije nego što je Abraham pošao na goru, njegovo je ime bilo promijenjeno, a Petrovo je ime bilo promijenjeno u Paniju, prije nego što je pošao na goru. Gora je Petrova kušnja prije nego što se ispuni predviđanje o vatrenim kuglama Nashvillea. Ispunjenje je treća i lakmus-kušnja u kojoj se karakter očituje ili kao radost ili kao sram.

Linija 457. pr. Kr. završava između Raphije i Panija; savez iz sedamnaestog poglavlja Postanka poravnava se s Raphijom, a savez iz šesnaestog poglavlja Mateja poravnava se s Panijem. Iz Panija Petar odlazi na goru, kao što je Abraham otišao na žrtvovanje Izaka. Gora Petrova pravca poravnava se s gorom Abrahamova vremena.

Abrahamov putokaz sastojao se od tri dana. Pri slavodobitnom ulasku dva su učenika bila poslana da dovedu magarca da nosi Krista, a u Abrahamovu nizu njegovo trodnevno putovanje započinje time što on odabire dvojicu slugu i magarca da nosi drva za prinošenje Izaka. Petrovo osmodnevno ili šestodnevno putovanje na goru za Abrahama je bilo trodnevno. Petar u Paniju nalazi se prije gore i prije odrješenja magarca kojim započinje ulazak u Jeruzalem, a tu su i Abrahamova tri dana započela. Pri slavodobitnom ulasku Krist se zaustavio na Maslinskoj gori i zaplakao nad Jeruzalemom, obilježavajući tako završetak zavjetnoga odnosa između Boga i drevnoga doslovnog Izraela. Petrova gora prethodi slavodobitnom ulasku; Kristova gora jest tijekom slavodobitnoga ulaska, a Abrahamova gora jest na završetku ulaska.

Godina 2026. vrijeme je međuizbora kada dvjestopedeseta godina šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva slavi svoju slavnu vladavinu. To slavlje kao proročanska središnja točka usklađuje se s Antiohom Velikim 207. pr. Kr., sredinom između Rafije i Panija, koja označava završetak dvjesto pedeset godina od 457. pr. Kr.

Dok razmatramo četiri niza koji se sastoje od poglavlja jedanaest pa sve do dvadeset i drugoga poglavlja, a koji su dosad otpečaćeni, (možda postoje i drugi primjeri), sada se prihvaćamo tih poglavlja u Čežnji vjekova. Jedanaesto poglavlje jest Krštenje, a dvadeset i drugo poglavlje jest Utamničenje i smrt Ivana. Ivan je na početku i na svršetku, a sedamnaesto poglavlje, središnje poglavlje, jest Nikodem.

„Nikodem je došao Gospodinu misleći stupiti s Njime u razgovor, ali Isus je razotkrio temeljna načela istine. Rekao je Nikodemu: Nije ti toliko potrebno teorijsko znanje koliko duhovno preporođenje. Nije potrebno da tvoja znatiželja bude zadovoljena, nego da dobiješ novo srce.

Moraš primiti novi život odozgor prije nego što možeš cijeniti nebeske stvari. Dok se ta promjena ne dogodi, čineći sve novo, neće ti donijeti nikakva spasonosnog dobra da sa Mnom raspravljaš o Mojoj vlasti ili Mojoj misiji.“

„Nikodem je čuo propovijedanje Ivana Krstitelja o pokajanju i krštenju te kako upućuje narod na Onoga koji će krstiti Duhom Svetim. I sam je osjećao da među Židovima nedostaje duhovnosti, da njima u velikoj mjeri upravljaju zatucanost i svjetovna častoljubivost. Nadao se boljem stanju stvari pri dolasku Mesije. Ipak, duboko prodiruća poruka Krstitelja nije u njemu proizvela osvjedočenje o grijehu. Bio je strog farizej i ponosio se svojim dobrim djelima. Bio je nadaleko cijenjen zbog svoje dobročinstvenosti i svoje velikodušnosti u podupiranju hramske službe te se osjećao sigurnim u Božju naklonost. Zaprepastila ga je pomisao na kraljevstvo odviše čisto da bi ga on mogao vidjeti u svojem sadašnjem stanju.“ Isusov život, 171.

Središnja točka u djelu Isusov život nalazi se u osobi Nikodema, koji predstavlja posljednji poziv adventizmu u liniji zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. On predstavlja skupinu koja je čula vijest Kristova preteče, ali koja nije bila svjesna svojega laodicejskog stanja.

„U razgovoru s Nikodemom Isus je izložio plan spasenja i svoje poslanje svijetu. Ni u jednom od svojih kasnijih govora nije tako potpuno, korak po korak, objasnio djelo koje treba biti izvršeno u srcima svih koji će baštiniti kraljevstvo nebesko. Na samom početku svoje službe otkrio je istinu članu Sinedrija, umu koji je bio najprijemčiviji, i postavljenom učitelju naroda. Ali vođe Izraela nisu prihvatile svjetlo. Nikodem je sakrio istinu u svome srcu, i tijekom tri godine bilo je malo vidljivoga roda.“ The Desire of Ages, 176.

Ivanova poruka i njegovo Kristovo krštenje predstavljali su poruku prvoga anđela o bojanju Boga. Ivanova je poruka bila laodicejska poruka opravdanja vjerom, i ta je poruka bila osnažena pri Kristovu krštenju, baš kao što je poruka Jonesa i Waggonera bila poruka Laodiceji 1888. godine. Kristovo krštenje i 1888. predodnačivali su dolazak poruke Laodiceji 11. rujna, koji završava na sredini između Rafije i Panija.

Nikodem znači „pobjeda naroda“, a opravdanje vjerom jest zapečaćujuća poruka koja je pristigla s porukom Ivana, osnažena na krštenju i određena Nikodemovim ponoćnim susretom s Kristom. Dvadeset drugo poglavlje opisuje Ivanovu smrt koja kod njegovih učenika proizvodi prepoznavanje stijega koji će biti podignut i sve privući k sebi. Krštenje je bilo i 9/11 i 18. srpnja 2020. do 31. prosinca 2023., jer krštenje predočuje smrt (2020.), ukop (tri i pol dana) i uskrsnuće (31. prosinca 2023.). Zatim ponoćni susret, u kojemu je pobjeda naroda prikazana kao novo rođenje, od sljepoće Laodiceje do vida dvadeset-dvadeset Filadelfijca. Potom su Kristova djela izložena kao podizanje stijega.

Za Abrahama se djela Kristova u liniji Ivana podudaraju sa žrtvovanjem Izaka. Za Petra ta se linija završava u Cezareji kraj mora, Cezareji Maritimi, o devetom času, gdje križ sve ljude poziva na pobjedu opravdanja vjerom, što je poruka trećega anđela. Poruka trećega anđela poruka je treće nevolje islama koja je stigla 11. rujna u Balaamovu prvom susretu s magaricom islama, zatim udvostručenje udara protiv doslovne slavne zemlje 7. listopada 2023., a potom i drugi udarac u

Nashvilleu dok Balaam upravlja magaricom islama kroz vinograde drevne doslovne i suvremene duhovne slavne zemlje. Treći je udar potres uskoro dolazećega nedjeljnog zakona. Ondje se prinosi Izak, ondje su učenici Ivanovi, simbol velikoga mnoštva kojemu su dane bijele haljine mučeništva, čuli i vidjeli djela stijega. Središnje točke Postanka, Mateja i Čeznje vjekova prepoznaju pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće i pozivanje pogana.

Objašnjenje koje je Krist dao Nikodemu bilo je djelovanje vjetra, premda je njegovo djelovanje nevidljivo.

„Nikodem je još uvijek bio zbunjen, a Isus se poslužio vjetrom da bi prikazao svoje značenje: ‘Vjetar puše gdje hoće, i čuješ šum njegov, ali ne znaš odakle dolazi ni kamo ide: tako je sa svakim koji je rođen od Duha.’”

„Vjetar se čuje među granama drveća, šušteći lišćem i cvjetovima; ipak je nevidljiv, i nijedan čovjek ne zna odakle dolazi ni kamo ide. Tako je i s djelom Duha Svetoga na srcu. Ono se ne može objasniti ništa više nego što se mogu objasniti gibanja vjetra. Čovjek možda neće moći odrediti točno vrijeme ili mjesto, niti pratiti sve okolnosti u procesu obraćenja; ali to ne dokazuje da nije obraćen. Posredstvom koje je nevidljivo poput vjetra, Krist neprestano djeluje na srce. Malo-pomalo, možda i neprimjetno onomu koji ih prima, ostavljaju se dojmovi koji teže privući dušu Kristu. Oni mogu biti primljeni razmišljanjem o Njemu, čitanjem Svetoga pisma ili slušanjem riječi iz usta živoga propovjednika. Odjednom, kada Duh dođe s izravnijim pozivom, duša se radosno predaje Isusu. Mnogi to nazivaju iznenadnim obraćenjem; ali ono je rezultat dugotrajnoga pridobivanja od strane Duha Božjega — strpljivoga, produženoga procesa.”

„Premda je sam vjetar nevidljiv, on proizvodi učinke koji se vide i osjećaju. Tako će se i djelovanje Duha na dušu očitovati u svakom djelu onoga koji je osjetio njegovu spasonosnu silu. Kada Duh Božji zavlada srcem, preobražava život. Grešne se misli odbacuju, zla se djela napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mjesto gnjeva, zavisti i svađe. Radost zauzima mjesto žalosti, a lice odražava svjetlost neba. Nitko ne vidi ruku koja podiže teret niti promatra svjetlost kako silazi iz nebeskih dvora. Blagoslov dolazi kada se duša vjerom preda Bogu. Tada ona sila koju nijedno ljudsko oko ne može vidjeti stvara novo biće na sliku Božju.” *The Desire of Ages*, 172, 173.

Na 11. rujna kasna je kiša počela škropiti. Na 11. rujna islam, predstavljen kao „istočni vjetar” u biblijskom proročanstvu, stigao je kada je započelo pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće. Kasna kiša, koja je poruka predstavljena kao „zlatno ulje” što silazi kroz dvije zlatne cijevi iz Zaharije, započela je pozivanje laodicejskih adventista sedmoga dana na pokajanje. Vjetar Duha Svetoga započeo je svoje djelo poučavanja o svemu što je napisano te je, služeći se porukom Jeremijinih starih staza, govorio srcima slijepih Laodicejaca. Djelo Duha Svetoga, predstavljeno Nikodemu, potpunije je objašnjeno kao „korak po korak”, „djelo koje je nužno obaviti u srcima svih koji bi baštinili kraljevstvo nebesko”. Krist je taj proces usporedio s djelovanjem vjetra, a taj se proces odvija tijekom razdoblja „istočnoga vjetra” koji je stigao 11. rujna. Izaija se obraća tom istom razdoblju u smislu silovitoga vjetra.

U mjeri, kad iznikne, ti ćeš se s njime prepirati; on zadržava svoj silni vjetar u dan istočnoga vjetra. Stoga će se ovime okajati bezakonje Jakovljevo; i ovo je sav plod: da se ukloni njegov grijeh; kad sve kamenje žrtvenika učini kao vapnenačko kamenje razbijeno u komade, lugovi i kipovi neće opstati. Izaija 27:8, 9.

Svi se proroci usklađuju jedan s drugim u posljednjim danima, a Izaijin „silovit vjetar” jest Ivanov vjetrom razdora koji se zadržavaju tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Izaijin silovit vjetar jest istočni vjetar koji je „zaustavljen” u Izaijinu svjedočanstvu, a zadržan u Ivanovu. Ivanovi vjetrom razdora zadržavaju se dok se Božji narod pečati, a Izaijin istočni vjetar prepoznaje se kao razdoblje kada se „bezakonje Jakovljevo” „uklanja.” Hebrejska riječ prevedena kao „uklanja” znači da je za nju izvršeno pomirenje. Ivanovo pečačenje isto je što i deveto poglavlje Ezekielovo i isto je što i uklanjanje Jakovljeva bezakonja. Anđeo koji prolazi kroz Jeruzalem stavljaajući znak na one koji uzdišu i viču jest anđeo koji uzlazi od „istoka.”

I nakon toga vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje, držeći četiri vjetra zemaljska, da vjetar ne puše ni na zemlju, ni na more, ni na ikakvo drvo. I vidjeh drugoga anđela gdje uzlazi od istoka, imajući pečat Boga živoga; i povika glasom jakim četvorici anđela kojima bijaše dano da naude zemlji i moru, govoreći: Ne naudite zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Boga našega na njihovim čelima. Otkrivenje 7:1–3.

Anđeo je Krist i uzašao je na kraju četrdeset dana poučavanja učenika licem u lice u pedesetničkom razdoblju, a uzlazi na blagdan truba u Levitskom zakoniku dvadeset i tri na kraju trideset dana poučavanja licem u lice sa svećenicima, koji su predstavljeni brojem trideset.

Godina 2026. jest godina međuizbora, a izbori su već potvrđeni kao proročki putokazi. Da demokrati nisu ukrali izbore 2020. godine, Trump ne bi ispunio zagonetku Rima. Zagonetka Rima sastoji se u tome da je on osmi i da je od sedmorice. Ta zagonetka prepoznaje Trumpa kao predstavnika slike zvijeri, koji uvijek izlazi kao osmi, a ipak je od sedmorice. U Danielu sedmom tri od deset rogova poganskoga Rima morala su biti uklonjena kako bi se mali rog uzdigao. Ondje se papinski Rim pojavio kao osmi među drugih sedam rogova, a ipak je proizašao iz poganskoga Rima, jer je trebao biti od sedmorice. U Danielu osmom medoperzijsko je carstvo bilo predstavljeno s dva roga, zatim je Grčka bila jedan rog, koji je, kad je bio slomljen, proizveo četiri roga; tako je prije nego što Rim nastupi bilo sedam rogova, a mali rog Rima jest osmi. Postoje i drugi svjedoci činjenice da Rim uvijek izlazi kao osmi i da je od sedmorice, ali primarna referentna točka zagonetke jest sedamnaesto poglavlje Otkrivenja.

I ovdje je um koji ima mudrost. Sedam glava jesu sedam gora, na kojima žena sjedi. I sedam je kraljeva: pet ih je palo, jedan jest, a drugi još nije došao; i kada dođe, mora ostati kratko vrijeme. I zvijer koja bijaše, a nije, upravo je ona osma, i od sedmorice je, i odlazi u propast. Otkrivenje 17:9–11.

Ukradeni izbori 2020. označili su izbore kao proročku oznaku na putu. Drugi svjedok te činjenice nalazi se u predsjedniku Carteru. Reagan je bio prvi od predsjednika koji vode do Trumpa kao osmoga koji je od sedmorice, dok on oblikuje sliku Rima. Reagan je bio prvi u nizu od osam predsjednika od vremena svršetka 1989. godine. Godina 1989. ispunjena je u Danielu jedanaest,

redci jedan do četiri, i iznosi svjedočanstvo o najbogatijem predsjedniku. Reaganu je prethodio najgori predsjednik u povijesti do toga trenutka. Carter je napustio dužnost s neriješenom krizom islama. Četrdeset i sedam godina poslije, Trump sada rješava problem koji je demokrat Carter ostavio Reaganu. Budući da je prvi i alfa Reagan bio republikanac koji predoznačuje republikanca na svršetku i omegu, Trump je također morao naslijediti krizu islama koju je stvorio prethodni demokratski predsjednik, koji je po proročkoj nužnosti morao biti najgori predsjednik u povijesti do toga trenutka. Obama je, naravno, ispunio sve te proročke karakteristike, a tako i Biden. Da bi Reagan predoznačavao posljednjega, morao je također predoznačavati ne samo osmoga, nego i šestoga. Čineći to, Lav iz plemena Judina morao je upravljati izborima kako bi osigurao slijed neuspješnih predsjedništava koja su u oba slučaja prethodila Trumpu. Izbori su proročka oznaka na putu, a 2026. su međuizbori za predsjednika koji je osmi koji je od sedmorice.

Dvjestopedesetgodišnja crta Sjedinjenih Američkih Država započinje 1776. i doseže svoj vrhunac 2026. Dvjestopedesetgodišnja crta od 457. pr. Kr. dosegla je svoj vrhunac 207. pr. Kr., između jedanaestog i petnaestog retka, između bitaka kod Rafije i Panija. Rafija je proročki usklađena sa savezom obrezanja iz Postanka 17, a Panij je proročki usklađen sa savezom o sto četrdeset i četiri tisuće iz Mateja 16. Godina 2026. usklađuje se s 207. pr. Kr., između jedanaestog i petnaestog retka — između Rafije i Panija, što je također između Božjega prvog saveza s izabranim narodom i Božjega posljednjeg saveza s izabranim narodom.

Dvjestopedesetogodišnje crte koje završavaju na središnjoj točki 207. pr. Kr. i 2026. usklađuju se s dvjestopedesetogodišnjom crtom progonstva koja je započela kada je grad Rim izgorio godine 64. Počevši od tada, stanovnicima Jeruzalema bilo je naviještano sedam godina upozorenja o nadolazećem razorenju od strane neobična čovjeka. Kada je nastupila sedamdeseta godina i Jeruzalem bio razoren, Božja je crkva bila raspršena te su oni proširili evanđelje po cijelome svijetu. U isto vrijeme kada je crkva u Efezu naviještala pentekostnu poruku uskrsnuća, započelo je progonstvo predstavljeno crkvom u Smirni, jer su te dvije crkve, po proročkoj nužnosti, tijekom određenog razdoblja morale teći usporedno. Pavao je bio vođa proročke crkve u Efezu, no pisao je o objema povijestima.

Progonstva, nevolje koje me snađoše u Antiohiji, u Ikoniju, u Listri; kakva sam progonstva podnio! Ali me je od svih njih Gospodin izbavio. A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu, bit će progonjeni. 2. Timoteju 3,11.12.

A. T. Jones utvrđuje razdoblje od dvjesto pedeset godina koje započinje 64. godine i završava Milanskim ediktom 313. Tijekom tih godina progonstvo protiv Božjega naroda provodio je poganski Rim, no poruka crkvi u Smirni prepoznaje deset dana, koji predstavljaju upravo najteže progonstvo toga razdoblja.

Ne boj se ničega od onoga što ćeš pretrpjeti: evo, davao će neke od vas baciti u tamnicu da budete iskušani; i imat ćete nevolju deset dana: budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života. Otkrivenje 2,10.

To razdoblje progonstva, predstavljeno carem Dioklecijanom, trajalo je deset godina, počevši od 303. i završivši 313., kada je vladao car Konstantin Veliki, kao što će vladati i u vrijeme prvoga

nedjeljnog zakona 321., te kada je 330. podijelio Rim na istok i zapad. Godina 313. bila je proročki obilježena diplomatskim brakom u Milanu, kada je car Konstantin (vladar Zapada) ugovorio brak svoje polusestre Flavije Julije Konstancije s Licinijem, carem koji je upravljao istočnim (ili uskoro istočnim) dijelom Rimskoga Carstva. Taj je brak simbolično okončan kada je Konstantin 330. podijelio kraljevstvo na istok i zapad.

Neronovo razdoblje od 250 godina započinje sedmogodišnjim razdobljem koje započinje i završava opsadom što predodražuje kraj svijeta. Na kraju toga razdoblja bilo je jasno izdvojeno desetogodišnje progonstvo. Razdoblje je započelo u vrijeme Efeza, zatim je obuhvatilo povijest Smirne sve do Konstantinove crkve kompromisa, kada je 313. godine nastupila crkva Pergama.

Tih sedamnaest godina od 313. do 330. nalaze svoj pandan u povijesti Rafije i Panija, gdje su bitka 217. pr. Kr. i bitka 200. pr. Kr. razdvojene sedamnaest godina. U bitci kod Rafije Ptolemej je odnio pobjedu, ali bi prije bitke kod Panija već bio mrtav i otišao. Ipak, vladao je sedamnaest godina, od 221. pr. Kr. do 204. pr. Kr. Tri crte od po 250 godina, povezane trima sedamnaesticama, nameću razmatranje da se 313. podudara s 2026.

313. godina bila je jasan prijelaz od progona prema kompromisu, te je stoga označila 313. godinu kao simbol promjene određene proročke naravi, predočene promjenom od Smirne do Pergama. Prvi je korak bio predstavljen diplomatskim brakom koji je završio razvodom sedamnaest godina kasnije. Drugi je korak bio prvi nedjeljni zakon. Nadahnuće nas obavještava da nedjeljnom zakonu prethodi postupni proces, korak po korak, koji uključuje nedjeljne zakone što prethode nedjeljnom zakonu definiranom kao prisiljavanje da svetkujete nedjelju, a također i progonstvo zbog svetkovanja Božje subote sedmoga dana.

„Ako bi čitatelj želio razumjeti sredstva koja će biti upotrijebljena u uskoro nadolazećem sukobu, treba samo slijediti zapis o sredstvima kojima se Rim služio za isti cilj u prošlim vjekovima. Ako želi znati kako će papisti i protestanti, ujedinjeni, postupati s onima koji odbacuju njihove dogme, neka vidi duh koji je Rim očitovao prema suboti i njezinim braniteljima.”

„Kraljevski edikti, opći sabori i crkvene uredbe poduprte svjetovnom vlašću bili su koraci kojima je poganski blagdan zadobio svoj počasni položaj u kršćanskom svijetu. Prva javna mjera kojom se nametalo svetkovanje nedjelje bio je zakon koji je donio Konstantin. (321. po. Kr.) Ovaj je edikt zahtijevao da stanovnici gradova počivaju na ‘časni dan sunca’, ali je seoskom stanovništvu dopuštao da nastavi svoje poljodjelske poslove. Premda je u biti bio poganski propis, car ga je proveo nakon svojega nominalnog prihvatanja kršćanstva.” The Great Controversy, 573, 574.

Milanski edikt iz 313. bio je „kraljevski edikt”, nakon kojega su uslijedili „opći sabori i crkvene uredbe poduprte svjetovnom vlašću kao koraci”. To su bili postupni koraci koji su doveli do prvoga zakona o nedjelji 321. godine. Jedan od tih koraka jesu „crkvene uredbe”, kao što je svetkovanje nedjelje, „poduprte svjetovnom vlašću”. Razdoblje 1888. prepoznaje niz zakona o nedjelji koje je senator Blair unosio u Senat, a koji nisu nikamo odveli, no u istoj su povijesti nekoliko saveznih država donosile zakone o nedjelji koji su se provodili državnom prisilom. Ta

dva svjedoka označuju 313. kao putokaz na kojemu bi „kraljevski edikti”, poput izvršne naredbe, označili prijelaz u povijesti zvijeri iz zemlje, kojoj je suđeno govoriti kao zmaj.

Kada Sjedinjene Države progovore kao zmaj, one završavaju kao šesto kraljevstvo biblijskog proroštva, i to čine govoreći isto kao što su govorile na početku svoje vladavine kao šesto kraljevstvo. Godine 1798. Sjedinjene Države donijele su Zakone o strancima i pobuni, koji su predoznawali zakon o nedjelji. Zakoni o strancima i pobuni iz 1798. bili su treći od triju koraka koji su započeli 1776. Deklaracijom o neovisnosti, nakon čega je uslijedio Ustav 1789. Ta tri koraka odgovaraju godinama 313., 321. i 330.

1776., 1789. i 1798. bile su sve radnje koje se definiraju kao govor, jer nam nadahnuće kaže da je „govor naroda djelovanje njegovih zakonodavnih i sudskih vlasti.” 313., 321. i 330. sve su to orijentacijske točke povezane s Konstantinom Velikim. Završetak drevnoga doslovnog Izraela, i sjevernoga i južnoga kraljevstva, simboliziran je kao razvod, a to je ono što predstavlja 330. Razvod između istoka i zapada u braku koji je započeo sedamnaest godina ranije, brakom Milanskoga edikta. U vrijeme nedjeljnoga zakona Sjedinjene će Države ispuniti svoju čašu vremena kušnje i bit će razvedene od Boga u smislu svoje proročke svrhe, kako je to predočeno zemljom kojom teče med i mlijeko za drevni Izrael. Nadahnuće kaže da nakon nacionalnoga otpadništva slijedi nacionalna propast. To se događa kada Bog razvede slavnu zemlju, kako je predstavljeno godinom 330. Od braka 313. preko prvoga u nizu sve strožih nedjeljnih zakona 321. do razvoda 330. Godina 1776. odgovara 313., 1789. odgovara 321., a 1798. odgovara 330.

330 je također ispunjenje 360 godina od bitke kod Akcija 31. pr. Kr. Akcij je bio treća prepreka Rimu te stoga predstavlja tip nedjeljnoga zakona, kada suvremeni Rim osvaja svoju drugu i treću prepreku. Na putokazu 330 bitka kod Panija pridružuje se bitki kod Akcija. Bitka kod Rafije 217. pr. Kr. usklađuje se s ukrajinskim ratom 2014., zatim je 2015. Trump pokrenuo svoju prvu predsjedničku kampanju, 2020. oba roga zvijeri iz zemlje bila su ubijena, 2023. oba su uskrsnula. Godine 2024. započeo je ispit temelja, a 2025. proročki savez osmoga predsjednika i njegova papinskog pandana bio je obilježen njihovim uzajamnim inauguracijama.

Nastavit ćemo o ovim stvarima u sljedećem članku.